

Dve luči.

5. Volitev stanu.

Vsak človek je dolžan, da služi Bogu. Služi mu pa najlažje v tistem stanu in poklicu, kamor ga kliče Bog. Do tega stanu čuti človek neko notranje nagnjenje in veselje. Nismo vsi za svet in tudi ne vsi za samostan. Tudi ne moremo biti vsi misijonarji, ne vsi kmetje, ne vsi trgovci... Vsi pa smo poklicani na to, da se po izvršeni življenski nalogi zberemo v hiši pri Očetu, na svojem pravem domu, kjer bo vsak prejel svoje plačilo.

Oba sveta mladeniča, Stanislav in Alojzij, sta zgodaj čutila v sebi nagnjenje do redovniškega življenja.

V hudi bolezni, v kateri je bil čudežno ozdravljen, je dobil Stanislav v prikazni od same Matere božje naročilo: »Vstopi v družbo Jezusovo!«

Stanislav je premišljal pomen tega klica in je sklenil, da vstopi res v ta red. Toda težave so mu stale nasproti od vseh strani.

Na Dunaju ga niso hoteli sprejeti; bali so se njegovega očeta, njegove nejevolje in jeze. Lahko bi bila nastala velika nevarnost za ves jezuitski red.

Stanislav pa je molil in čakal. Svojo željo po redovniški halji pa je tudi ponavljal vedno in vedno svojim predstojnikom in Bogu.

Po hudih borbah, ki jih je imel s svojimi sorodniki, sklene po nasvetu patra Franca Antonija, da potrka na jezuitska vrata v Nemčiji. Tam je bil takrat redovni predstojnik (letos za svetnika proglašeni) pater Peter Kanizij. Kot skromen romar preoblečen je zapustil Stanislav Dunaj in se napotil v Avgsburg na Nemško. Samo delu božje previdnosti se mora pripisovati, da je ušel Stanislav na tem potu zasledovanju svojega brata Pavla.

Vendar pa ga v Nemčiji tudi sveti Peter Kanizij ni hotel sprejeti. Nasvetoval mu je, naj gre v Rim. Torej spet nove težave, nove nadloge in novi križi! A močnejša kot vse je bila Stanislavova stanovitnost. Napotil se je res na dolgo pot in je dosegel v Rimu to, kar je želel: sveti Frančišek Borgia ga je sprejel v jezuitski red.

Prav isto hrepenenje je imel pozneje mladenič iz Kastiljone, sveti Alojzij.

Tudi on je moral bojevati z domačimi, zlasti z očetom, hude boje, preden je dobil dovoljenje za samostan.

Oče Ferdinand je gotovo ljubil svojega Alojzija. Hotel mu je dobro, namenil ga je za svojega naslednika, zato je tudi vse poskusil, da bi odvrnil sina od samostana. Pošiljal ga je po raznih knežjih dvorih, da bi premotilo razkošno knežje življenje blagega mladeniča; poskušal je pri Alojzijevih prijateljih in znancih, da bi ga oni s svojo zgovornostjo pripravili do tega, da spremeni svoj sklep; oče sam je poskušal z vso svojo veljavo in z vsem svojim vplivom, da pridobi sina za svoje namere.

Že je mislil Alojzij, da je zmagal on, pa je oče izrekel trde besede: Dokler ne boš star 25 let, ti ne dam dovoljenja. Če pa odideš v samostan, idi — tođa za svojega sina te več ne bom spoznal.«

To so bile hude besede!

Alojzij je bil pripravljen, da čaka še dolgih osem let. Čakal je res, molil in ostal zvest svojemu sklepu. Morda se oče s časom le omehča? In se je res omehčal. Bilo je sredi avgusta leta 1585. Alojzij je zapustil očetov dom v spremstvu svojega brata Rudolfa in se napotil za ciljem svojega hrepenenja, v blaženi Rim.

Čudno, prečudno je res Bog vodil oba mladeniča! Hotel je pač svetu pokazati, kar pravi po preroku: »Vaša pota niso moja pota, in vaše misli niso moje misli.« Svet je pričakoval, da bosta oba knežja mladeniča hodila dru-

gačno pot skozi življenje. A kdo ve, če bi jima od sveta določena pot ne bila v pogubljenje? Bog pa ju je klical v življenje; med one trume, ki hodijo za božjim Jagnetom, kamor gre.



Anton Zužek:

Šime Brodarjev.

Šime Brodarjev je moj prijatelj. Res ne vem, kdaj sva se spoznala. Mislim, da sva si znanca, odkar je na svetu.

Kadar pridem mimo Brodarjevih, vidim Šimna. Vedno se s čim ukvarja. Nikoli ne zija tjavendan okoli hiše. Kaže, da bo enkrat prava korenina.

Na zimo, ko se je izgubilo zadnje listje z drevja, je zbil iz deščic malo hišico za ptičke. Oče mu je malo pomagal z nasvetom, starejši brat s kladivom in svedrom, pa je šlo.

Postavili smo hišico v kot sadovnjaka.

»Zdaj bodo pa lahko vedrili ščinkovci in taščice, kadar bo medlo,« smo ga pohvalili.

Vesetje mu je sijalo z zdravih lic: »Mamo bom prosil za malo prosa in ječmena, pa jim bom nosil na deščico, kadar bo zmrzovalo.«

Ko je ležal zunaj močan sneg, so se oglasili na potu v mesto Brodarjeva mati pri nas: naj kaj pridem, Šime dolgčas prodaja in je vprašal po meni. Nogo si je spahnil, kali, pri tistem sankanju neumnem.

Seveda sem šel. Šime je ležal ob peči in je imel nogo vso povito.

»Saj smo mu naprej pravili, naj se ne hodi dričat gor v strmino pri smrekah; a kaj pomaga, ko je pa ves nor na tiste sanke. Tako ga je zaneslo na ovinku, da je treščil ob kamen. Še Bog, da se ni ubil!«